

Herinneringen aan mijn jeugd: “Nen goeien druppel”

Op een warme, zomerse dag vinden kinderen niets fijner dan in de buurt van water te spelen. Dankzij hun eindeloze fantasie kunnen ze er uren in de buurt vertoeven. Helaas vormt water ook een groot gevaar en dat heeft Emiel Collijns meermaals meegemaakt.

Ik herinner het me nog als was het gisteren. ‘t Was in de zomer van 1918. Ik was toen zeven en half jaar. Mijn kameraad, Cyriel Willekens¹, was een jaar jonger. Hij woonde schuin over ons². Zijn vader, Alfons³, was herbergier van “De Beiaard- Au Carillon” op de hoek van de Paardenmarkt achter de Sint-Bartholomeuskerk. Dat tweetalig opschrift was toen gebruikelijk voor alle handelszaken alsook voor de straatbenaming.

Die zomerse dag lokte ons in de namiddag naar de Marbol⁴, waar vier spuiters natuurlijk grondwater

hun bestendige stralen in een diepe zeshoekige ommuurde put lieten en nog laten, neerkomen.

Eén van onze geliefkoosde spelletjes was toen: bootje varen. Die bootjes waren zelf gemaakt van gevouwen papier en die gingen we in de Marbol te water laten. We keken uit welke hoek de wind kwam; de vinger werd even nat gemaakt door hem in de mond te steken. Daarna omhoog houden en voelen aan welke kant hij koud werd. Met de wind mee, werden de bootjes te water gelaten en nu was het de vraag welk bootje het

eerst aan de overkant kwam. Wel moesten we opletten dat ze niet onder een waterstraal doorgingen. Daarom had ik mij voorzien van een tamelijk stevige stok om de papieren vloot onder controle te houden. Onze bootjes dobberden vrolijk op het wateroppervlak. We waren gelukkig met deze zelfgemaakte bootjes.

Hoe het eigenlijk juist gebeurde weet ik niet meer. Cyriel moet wellicht op de rand van de muur geklauterd zijn om een uit koers geraakt bootje terug te drijven. Zelf waren we al niet groter dan de muur waarachter het lokkende water zich bevond. Alleen door een vage beweging en een onverwachte plons besepte ik dat hij in het water gevallen was. Van zodra hij proestend en spartelend boven water kwam riep ik hem toe: “Cyriel, pakt deze stok!” Dat deed hij ook. Daar hingen we, ik aan de ene kant en Cyriel aan de andere kant, half in het water. Om hulp roepen durfde ik niet, want wij bevonden ons in de onmiddellijke buurt van *de permenènsje*, het politiebureau dat destijds onder het stadhuis gevestigd was. Plots kwam een man opdagen die ons opgemerkt had, en greep Cyriel vast om hem uit zijn hachelijke situatie te redden. Later ben ik te weten

De ‘peirdemart’ (paardenmarkt). De verbinding tussen de Markt en de Vesten. De huizen links op de foto werden destijds afgebroken om de weg te verbreden.

¹ Cyriel Willekens had de bijnaam van “den rossen” omwille van zijn ros haar.

² Emiel Collijns werd geboren op 24 januari 1911 als Emile Ghislain Collijns. Hij heeft dezelfde naam als zijn vader: Emilius Ghislenus Collijns of Colljns (° 15 december 1878). Zijn moeder was Jeannette Herreman (° 23 augustus 1880) Emiels ouders zijn in 1909 in het Volkshuis op de markt gaan wonen. In het boek van Lucien Walraet *90 jaar Coöperatieve werking in Geraardsbergen en Ninove* is op pagina 18 een foto afgebeeld met daarop Emiel met zijn vader en moeder aan de deur van het Volkshuis.

³ Fons is wellicht uit het café vertrokken rond 1933-’34

⁴ De oude Marbol werd in de jaren ’30 van vorige eeuw gerestaureerd. Bij die gelegenheid werd een nieuwe pinakel geplaatst die hoger was dan de oorspronkelijke.

gekomen dat het een zekere Hooghuys was, haarkapper van beroep. Als ik mij niet vergis was zijn voornaam Achiel. De man bracht ons naar huis, amper zestig meter verderop. Ik heb een paar ferme klappen onder mijn broek gekregen. Toen ik een paar uur later ging kijken hoe het Cyriel was vergaan bleek hij nog in bed te liggen. “Ik heb nen goeien druppel mogen drinken om mij te verwarmen” glunderde hij! Eigenlijk was ik best blij dat alles zo goed afgelopen is, maar dat glaasje “goede drank” kwelde mij toch ergens. Cyriel is in mei 1935

De oude marbol kort na de Eerste Wereldoorlog.

bij de politie van de stad gegaan, samen met Oscar De Pril en

Hubert Walraevens beter bekend als *champetter Starre*.

Groepsfoto ter gelegenheid van het huwelijk van Cesar Martens, griffier en Irma Rens te Geraardsbergen op 27 juni 1903.

(1ste rij: Rechts van de bruid Irma Rens, Joséphine Donckerwolcke uit Ghoy. Haar overkozijn was dr. Donckerwolcke uit Zarlardinghe. 2de rij: v.l.n.r., de tweede vrouw links is de zuster van de griffier, Julie Martens gehuwd met Charles Goditiabois. De zevende persoon v.l.n.r. is Jules Rens (°1856), kozijn van Irma. 3de rij: v.l.n.r., de tweede vrouw links is de zus van Irma Rens. 4de rij: ook zuster van Irma Rens.)

Irma Rens is geboren in Geraardsbergen op 6 augustus 1868 als dochter uit het tweede huwelijk van Victor Ghislain Rens (1830-1885) met Henrica Bruyneel. Victor Rens is een broer van Louis Ghislain Rens¹. Cesar Martens is geboren in Goeferdinge op 9 oktober 1863 en overleed in Geraardsbergen op 1 juli 1937. Met onze dank aan mevrouw Rolande Martens uit Viane.

¹ n.v.d.r. : Over Jules en Louis Ghislain Rens, zie De Heemschutter, jg. 2002, nr.181, p.29-32.